

Tajemné dveře

(na motivy Božské komedie od Danta Alighieriho)

Usínám sám ve své pohodlné posteli přikrytý až po krk teplou peřinou s povlečením ze světle šedivého flanelu. Dívám z okna ven na tu překrásnou zimní noc. Venku je černočerná tma, vítr se žene jako o život a ve všem tom chaosu a temnotě poklidně padají malinkaté vločky čistě bílého sněhu na mokrou, studenou zem. Jak se vločky lehoučce přibližují víc a víc k zemi, při pohledu na tu divokou a ledovou, avšak čistou a nežnou krásu se mi začínají zavírat oči. Pomalu přestávám cítit ten chlad při pohledu ven skrze namrzlé okno.

Náhle se objevím někde jinde, na nějakém zvláštním místě. Je tu pekelné horko. Vůbec netuším, kde jsem. Všude temnota a z té temnoty vychází zářivě červené záblesky matně osvětlují oblohu. Strach mě pohlcuje. Z toho pocitu mě nepříjemně mrazí, stahuje se mi žaludek, začínám dýchat rychleji, motá se mi hlava. Připadá mi jako bych měl přes oči lehce průhledný šátek, nejsem schopný poznat do jakých končin se ubírám s tíhou strachu a úzkosti, kterou s sebou vláčím po cestičce z teplých doutnajících uhlíků. V dáli je slyšet hlasitý křik mužů, žen i dětí. Musí je někdo mučit. Zvuky jsou hlasité, zní jako nářky ztrápených duší na nejhlubším dně světa. Jediné, co jsem přesně schopen rozpoznat je bledě zlaté světélko, které z posledních sil slabě září v pekelné temnotě na červené obloze. Stále pokračuji přímo rovně, nemám se už kam vrátit, cokoliv za mnou a kolem mě pohltila tma, jediná možnost je vydat se za tajemným světélkem. S každým mým krokem mé sebevědomí zažívá krach, nevěřím sám sobě, všechnu svou víru vkládám do malinkého světélka. Uhlíky mi pálí nohy zaživa. Otáčím se, abych se podíval sám za sebe, třeba něco uvidím. Nevidomky kam jdu, stále pokračuji v nejisté chůzi vpřed. Náhle... krok do prázdna. Celé mé tělo se převážilo, tíha sebe samého mě strhla do propasti temnoty, do toho černého ničeho. Červená obloha mizí v temnotě. Řítím se dolů, oči mi slzí, jak rychle padám. V té temnotě svítí bledě zlatě zářící světélko. Neustále se přibližuje, ale je pořád tak daleko. Nestíhám dýchat. Dochází mi kyslík a nedokážu se nadechnout, padám příliš rychle a úzkost a strach tomu jen a jen pomáhají. Pomalu přestávám vnímat strach, přestávám cítit pád, světélko zhasíná, ztrácím vědomí.

Cítím nepříjemný chlad. Pomalu přicházím k vědomí. Pomalu otevírám oči, nepříjemný záblesk mi řeže oči, hlava mi třeští jako na Nový rok a píská mi v uších. Jen slyším arytmičný tlukot vlastního srdce, které buší, jako bych běžel maraton. Cítím nepříjemné štípání na obličejí, jako by mě okusovali mravenci a prožírali červi jako nějakou mrtvolu pohozenou na louce v bezútešné zimě. Popraskané rty a vyschlý krk, mám žízeň, potřebuji vodu. V krku mám pocit, jako bych snědl lopatu písku. Těžce se zvedám ze země, rozhlížím se kolem. Už je den, slunce mi řeže oči. Sníh mi bičuje obličej. Vítr mi ošlehává tváře svými ledovými proudy. Bolest, utrpení, pocit nicoty, bezradnost, strach, zlost. Nevím, co mám dělat.

Nedaleko spatřím namrzlý, zasněžený balvan. Těžce k němu klopýtám, svalím se u něj na zem. V beznaději se schoulím do klubíčka a zimou se klepu. Tohle je můj

konec. Všichni od našeho narození píšeme knihu a ta má je u konce. Jeden velký příběh o nevýrazné osobě, která nikdy ničeho nedosáhla, jen proplouvala životem k jeho konci. Příběh o osobě, která neznala svůj úděl ve světě, o osobě, která neznala své místo.

Ležím na promrzlé zasněžené zemi schoulený do klubíčka. Slza beznaděje a bezmoci mi stéká po tváři. Mrazivý vítr přidává na rychlosti a slza stékající po mé tváři zamrzá. Dívám se na oblohu a čekám, kdy přijde můj poslední dech. Obloha se rozjasňuje, mraky se roztrhly a skrz ně prolétlo bledě zlatavé slině zářící světlo. Sviští neuvěřitelnou rychlostí. Sníh začíná padat zuřivěji, vítr přitvrzuje. Přes ten sníh, který se všude kolem mě řítí dolů jako kamikadze ztrácím světélko. Vím směr, vím, že když jen uhnu očima kamkoliv jinam než tam, kam padalo světélko, když se podívám za sebe, nebo se jen rozhlédnu, budu ztracen. Už nikdy nenajdu tu zlatou nádheru.

Pomaloučku vstávám, čelem stále směrem za padajícím světlem. Jdu za ním, nevím jak, síly mi došly, jsem na dně, ale stále mě unáší špetka naděje, která se mi vrátila, když jsem spatřil zlatou zář na obloze. Vítr nepřestává nabírat na síle, je to horší a horší. Z mírného vichru se stává vichřice, přichází sněžná bouře. Procházím pustou krajinou, kolem mě nevidím živé duše. Toulám se pustinou za neúprosného počasí za svou nadějí. Vítr mi mrazí obličej, sněhové vločky mi tají na obličejích a okamžitě zamrzají chladem. Přestávám cítit nohy a ruce. Je to zlé, hodně zlé. Nemám šanci na přežití ani způsob, jak se spasit. Slunce mi svítí nad hlavou, mraky se rozestupují. Vítr se změnil v mírný vánek, sněhové vločky zlehka padají na zem. Mráz se neustále drží jako klíště. Zlatavé světélko se znovu rozjasňuje. Vše je už vidět. Sníh mi už v ničem nebrání. Vím přesně, kam mám jít.

Kolem mě pouhá pustina, ale přede mnou les. Nádherný, zelený les plný života. Vánek unáší příjemnou vůni borovic ke mně. Začíná se dokonce lehoučce oteplovat, slza na tváři mi pomalu rozmrzá. Pomalu, ale jistě se plahočím k té spáse. Únava a žízeň mě přemáhá, padám do sněhu, ale zvedám se, abych pokračoval stůj, co stůj. Těsně před lesem, cítím, jak mi srdce tluče klidně a pravidelně. Klidný, znaveným krokem se dál blížím k lesu.

Řeka. Poklidně tekoucí čiře modrá životodárná řeka. Padám na kolena, s nevěřícím výrazem zírám na zázrak, který mi spadl do klína. Vážnými pomalými pohyby piju a vychutnávám každý doušek vody, který močí mé rty. Zázračná voda konečně zahrnala mou nehynoucí žízeň. Plný energie se vydávám do lesa. Začíná se smrákat, déšť je cítit ve vzduchu. Slunce na obloze mizí, černá oblaka se na sebe mačkají. Vítr začíná svá muka. Tisíce žiletek mi řeže obličej. Utíkám se schovat pod stromy, sníh zuřivě padá, mlha se vyrojila, hustá, že by se dala krájet. Nevím kam se potácím, hromy hřmí. Celé tělo mě brní, vím, co to znamená. Vyděšeně si lehám do ledového sněhu, srdce mi tluče, dech zrychlený, strach mě spolknul. Vidím záblesk, otáčím se abych se podíval na ten běs. Pomalu vstávám, necítím brnění, rána jako výstřel z pušky, tma.

Otevírám oči, hlava mi třeští, slyším jako po výbuchu granátu. Mráz se mi dostává pod kůži, bodá jako jehly do očí. Sníh mírumilovně padá, vítr odletěl vát do jiných krajin. Motá se mi hlava, těžce se zvedám, krev mi stéká po tváři. Rozhlížím se kolem, krev. Pode mnou je spousta krve. Je čerstvá, sytě rudá ještě teplá. V panice

se chytám za hlavu, zděšeně přemýšlím, co se mohlo stát. Na vlastních zmrzlých rukách spatřím krev, zahřívá mi ledové ruce. Rudější než růže, teče mi po dlaních. Tohle je hotový očištec. Ulomená větev leží těsně přede mnou, potřísněná krví. Je mi ukrutně špatně. Padám na zem, klečím v hustém sněhu, nevolnost mě přemáhá. Zvracím poslední zbytek energie, který mi zbyl. Zvedám se, přece to nevzdám.

Zlatavé světélko náhle zazáří vpravo ode mě. Potácím se za ním. Krev mi kape pod nohy. Procházím lesem a přede mnou se tyčí palma. Sněží, zima jako na Sibiři a tady trčí palma. Začínám blouznit. Klokani poskakují kolem, racci mi poletují nad hlavou, labutě se koupou na řece. Jsem blázen. Pokračuji dál bláznivou krajinou, čirou esencí výplodku mé fantazie. Klopýtám přes řeku jako opilý. Sníh přede mnou šustí, jako by bylo něco pod ním. Zastavím se. Šustění na moment přestalo. Stojím nejistý na místě, kapičky rudé krve padají na čistě bílý sníh. Sníh se začíná zvedat. Pod ním se vynořuje obrovské tmavě hnědé stvoření, chrčí a od tlamy mu stoupá pára. Grizzly. Obludný tmavě hnědý krvelačný medvěd na mě upřel svůj zrak. Víím, že jsem kořist, víím, že tohle je konec. Jsem smířený se svým krutým rozsudkem, přijal jsem ho. Smířený se svým osudem jdu naproti poslední větě své knihy.

Je načase dokončit příběh. Krev a slzy mi stékají po tváři. Rozzuřený medvěd se chystá na útok. Hbitě se odráží ze zadních nohou a uhání kupředu ke své kořisti. Naposledy beze strachu otevírám oči. Medvěd s otevřenou tlamou po mně skáče. Neváhám, jdu dál. Za chůze naposledy nasávám poslední doušek vzduchu, než vydechnu. Medvěd mě má již na dosah drápů. Jeho ostré zuby jsou 5 centimetrů od mého krku. Čekám na krátkou, ale ukrutnou bolest. Mráz. Nápor chladu. Cítím jen ledové objetí. Otevírám oči. Větve. Nade mnou jsou zasněžené větve smrku. Zbrocený krví vstávám ze země a hledám rozzuřenou šelmu. Hledám klokany, hledám racky a labutě. Na kmenu stromu je krev, za krkem mám ledový sníh. Při každém pohybu mi bičuje záda. Krajina se mi lehce vyjasňuje, ale vidím stále zamlženě a rozmazaně.

Nedaleko spatřím dřevěnou chatrč. Vychází z ní zlatavé světélko, jasnější než slunce, svítí mi přímo do očí. Vyrážím kupředu, krev kape na zasněženou zem, vítr ševlí a já se potácím k chatrči. Je tak blízko. Světélko září jasněji. Zakopl jsem o kámen, ležím ve sněhu. Zem se barví do ruda, stoupá z ní pára. Nedokážu se postavit na nohy, došly mi síly. Plazím se sněhem k chatrči, za mnou rudá čára z krve. Neúprosně se sápu ke dřevěné barabizně a doufám v zázrak. Snažím se po hmatu najít kliku, třísky se mi zahryzávají pod kůži.

Klika v dlani, dveře se otevírají. Silná zlatavá zář vyrazila dveře. S údivem zírám dovnitř. Zvedám se ze země jako vetřák, s otevřenou pusou se nestačím divit. Obrovské dveře. Ve staré zchátralé dřevěné chatrči jsou dveře jako z nebe. Dveře z dalbergiového dřeva, lemované bílým zlatem a osázené modrými diamanty. Lemování vypadá, jako by ho sám všemohoucí Bůh stvořil pro tyto dveře. Je harmonické, každý záhyb, každá vlnka, každíčký kousíček vyvolává tolik emocí přitom to je rajská zahrada, klidná říčka tekoucí v horách. Diamanty, vsazené do zlata, září klidným světlem modrým světlem. Klika ze zlata je ve tvaru jakési větve stromu. Vše se blyští. Jako by to nepatřilo do tohoto světa.

Ruce se mi třesou. Víím, že je chci otevřít, ale nedokážu spustit oči ani na jedinou vteřinu z těch okouzlujících dveří. Jejich úchvatnost mě zcela přemohla, nezmůžu se ani na jediný krok. Stojím jako solný sloup, zaslepený majestátností se přemáhám sáhnout na kliku a otevřít tajemství, které skrývá tato brána do nebes.

Pomalů se přibližuji ke klice, čím více se ke klice přiblížím, tím více nabere vítr na intenzitě. Oči mi z něj slzí, ale pořád se pomaloučku natahuji ke klice ze zlata. Klika v ruce, výraz upřený na obrovský modrý diamant uprostřed dveří ve výšce mých očí. Bojím se, nevím, co mě čeká, ale chci pryč. Chci odtud zmizet. Poslední nádech v té díře. S pomalým výdechem a zavřenýma očima otevírám dveře.

Jsem ve svém pokoji. Celý ulepený od potu a zadýchaný se snažím zpracovat vše co jsem viděl. Od samého začátku do konce. Dívám se z okna, ale nesněží, okno není namrzlé, a ulice nejsou pokryté peřinou ze sněhu. Dokonce nejsou ani mokré. Držím se za hlavu, snažím se si všechny myšlenky urovnat v hlavě. Vše to byla jenom příšerná nereálná noční můra. Nejsem v posteli sám. Někdo si mě přitáhl k sobě a při tom rozkošně zavrčel. Byla se mnou jediná dívka mého života. Její pevné objetí plné lásky mě hřálo při chladné noci. Teď, když víím, že je se mnou ona, můžu se celou noc dívat na její překrásný roztomilý úsměv, zatímco spí, a třeba se jí zdá o něčem nádherném. Po tom všem, co jsem zažil ve snu, víím, že jsem se vrátil do jediného skutečného nebe, které existuje. Nebe je tam, kde je ona, a ty velkolepé dveře byly jízdenkou zpět do reality. Za nic na světě bych své nebe nevyměnil. Projít si peklem plným beznaděje a strachu, očistcem, který vám dá naději a pak vás opět srazí na kolena, a dostat se do pohádkového nebe, zpět do reality je opravdová noční můra. Nikomu bych nepřál takové trápení. K nejlepší věc vede těžká strasti plná cesta, ale vždy stojí za to si tu cestu projít aspoň jednou a dosáhnout blaha. Já se po ní dal a došel do ráje. Význam tajemných majestátních dveří je stále skryt a tak to asi zůstane do konce věků.

Matěj Jansa